

words

เธอ...นักเขียนหายระดับโลก
เธอ...แม่คนหนึ่ง
เธอ...ฆาตกร!?

LOVE, MOM,

ด้วยรัก จากแม่

อิสลินา แชนเดอร์ เขียน | อภิญญา รัตน์ปจัย แปล

Fame changes everyone. Hers was like an avalanche.
But...Again, I can't speak of her particular case,
but I can tell you for certain that with creative people,
it's not the therapists who do most of the healing, but art.

ชื่อเสียงเปลี่ยนทุกคนนั้นละ มองแม่เธอเหมือนหิมะถล่ม
แต่...ข้าอีกครึ่งนะ ดันบอกกรณีของแม่เธอเป็นการเฉพาะเจาะจงไม่ได้
แต่ดันบอกได้แน่ๆ ว่าสิ่งที่ช่วยเยียวยาคนทำงานสร้างสรรค์ได้ดีที่สุด
ไม่ใช่นักจิตบำบัด แต่เป็นศิลปะต่างหาก

—อีเลี่ยนา แชนเดอร์

words
words without boundaries

ด้วยรัก จากแม่ LOVE, MOM

อิลีเยนา แซนเดอร์
เขียน

อภิญญา ธโนปจัย
แปล

“หรืออย่างน้อยครูก็บอกให้อ่าน และครูจะออกสอบ
ไม่ใช่เนื้อหาในหนังสือโดยตรงหรอก
ครูรู้ว่าพวกเธอไปดาวนโหลดสรุปย่อมาอ่านก็ได้”
เขากวาดตามองพร้อมรอยยิ้มรู้ทัน
- อิลีเยนา แซนเดอร์

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ด้วยรัก จากแม่

LOVE, MOM

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

LOVE, MOM

Copyright © 2024 Iliana Xander

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8439-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานวิ • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ญาณีกา อยู่ยั้ง

ออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยากร, ศุภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร สิรินัดดา สุขทรัพย์, ณัฐกรณั รัตนสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

แมกเคนซีเป็นลูกสาวของราชินีนักเขียนแนวระทึกขวัญที่มีแฟนคลับอยู่ทั่วโลก เมื่อพังแค่นี้แล้ว ใครๆก็บอกว่าชีวิตของเธอต้องดีงาม รายล้อมด้วยชื่อเสียง บ้านหรู เงินทองไม่ขาดมือ และอาจจะถึงขั้นมีบันไดสู่การเป็นนักเขียนอาชีพอยู่ในมือ

แต่ชีวิตของแมกเคนซีไม่ได้เป็นอย่างนั้น และยิ่งกว่าที่ใครคาดคิดคือสิ่งที่เธอได้มาจากงานศพของแม่กลับเป็นจดหมายลึกลับพร้อมปริศนาดำมืดที่เธอยิ่งคุ้ย ความวายปวงของครอบครัวก็ยิ่งกระจายกระจาย จดหมายซึ่งจำหน้าของสั้นๆว่า

จากแฟนอันดับหนึ่ง รัก

|||words

คำนำผู้แปล

ถึงผู้อ่านที่รัก

ตอนที่คุณหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน คุณอาจเห็นแค่คำโปรยปกหน้าสั้นๆ หรือคำโปรยพล็อตเรื่องคร่าวๆ บนปกหลัง คุณอาจเลื่อนผ่านหน้าฟีดแล้วเจอโฆษณาหนังสือเล่มนี้พร้อมแคปชั่นชวนติดตาม แต่เชื่อไหมว่า คุณจะไม่มีความเคยรู้เลยว่าเรื่องนี้จะพลิกผันไปทางไหน เพราะความน่ากลัวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังชีวิตของคนคนหนึ่งนั้น อาจวายปวงเกินกว่าที่คุณจะจินตนาการได้

อี.วี. เรนจ์ คือนามปากกาของเจ้าแห่งนิยายระทึกขวัญสุดดราม่า ทว่าเรื่องราวชีวิตของเธอกลับซับซ้อนยิ่งกว่านิยายที่เธอเขียนไว้เสียอีก เมื่อเธอเสียชีวิตลง กลิ่นเน่าเหม็นไม่ได้แค่โชยออกมาจากศพของเธอ แต่ยังโชยออกมาจากอดีตอันเป็นปริศนา ที่ลูกของเธอเคยเชื่อว่ามันคือความจริง แต่ความจริงนั้นเป็นแค่เปลือกนอกของผู้หญิงคนหนึ่ง

ถ้าพร้อมแล้ว เชิญทำความรู้จักกับอี.วี. เรนจ์ ได้เลย

ด้วยรัก
จากผู้แปล

บทนำ

ชีวิตนี้ฉันไม่เคยทำร้ายใครเลย แต่ตอนนี้ฉันอยากชกหน้าที่ยังกลับมา
จากหน้าแรกของหนังสือพิมพ์ รูปของเธอ กับปากทาลิปสติกสีแดงอันเป็น
เอกลักษณ์และผมสีดำลึบ ใบหน้าของสัตว์ร้ายแสนสวย

พบศพนักเขียนนิยายชายดี

เอลิซาเบท แคลสเปอร์ วัย 43 ปี เป็นที่รู้จักทั่วโลกในนาม
อี.วี. เรนจ์ เจ้าของผลงานระทึกขวัญลึกลับประสาธต์ ถูกพบ
เป็นศพใน“อุบัติเหตุอันน่าประหลาด”

เธอจากไปโดยทิ้งสามีอันเป็นที่รัก เบน แคลสเปอร์ และ
ลูกสาวอายุ 21 ปี แมกเคนซี แคลสเปอร์ ไว้เบื้องหลัง

ทั่วโลกต่างตกใจที่ต้องสูญเสียนักเขียนเปี่ยมความสามารถ
โดยไม่ทันตั้งตัว แฟนๆทั่วโลกต่างร่วมไว้อาลัยแต่อัจฉริยะ
ทางวรรณกรรมผู้ยิ่งใหญ่

โท ช่างตอแหล...

รอยยิ้มเยือกเย็นเยาะเย้ยฉันมาจากหน้าหนังสือพิมพ์ที่ฉันถือไว้ด้วยมือ
อันลั่นเทา ฉันอยากจะเลาะรอยยิ้มนั้นออกมา แล้วลบมันออกไปจากความ
ทรงจำให้หมด

เธอทำตัวเอง

เธอสมควรตายแล้ว

ฉันแค่หวังว่ามันน่าจะเกิดขึ้นเร็วกว่านี้

ส่วนที่ 1

หนึ่ง

แบกเคนซี

คุณ คงไม่มีโอกาสได้เห็นงานศพแบบนี้ – งานศพที่ไม่มีน้ำตาสักหยด

งานศพของแม่คือการแสดงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งปี...หรืออาจจะยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเธอก็ว่าได้

แฟนคลับที่มาชุมนุมกันอยู่ด้านนอกเซนต์จอห์นส์เมโมเรียลเซนเตอร์ ไม่รู้เรื่องนั้น พวกเขาคิดว่าพวกเขามารวมตัวกันด้วยความสมัครใจ พวกเขาไม่รู้ว่ามีการทุ่มเงินมากแค่ไหนในการประชาสัมพันธ์ การจ้างเหล่าอินฟลูเอนเซอร์ นักข่าวคอลัมน์ซุบซิบ และบล็อกเกอร์รีวิวนั่งล้อ

ตั้งแต่แม่จากไป นิยายของแม่ก็กลับมาติดชาร์ตหนังสือขายดีอีกครั้ง

ดูสิ แม่! ขนาดตายไปแล้ว ยังทำเงินได้อยู่เลย

หน้าหนังสือพิมพ์ต่างพาดหัวกันอย่างบ้าคลั่งในช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมา เพื่อนำเสนอทฤษฎีสุดโหดทั้งหลาย

อี.วี. เรนจ์ จากไปอย่างน่าเศร้า

ในขณะที่เส้นทางนักเขียนกำลังรุ่งสุดขีด

อุบัติเหตุ หรือ...

นั่นคือเหตุผลที่ชายคนนั้นยืนอยู่หลังห้อง ชายวัยกลางคนที่ไว้หนวดแปลกๆ ใส่สูทผูกไท

“ตรงนี้เป็นพิธีที่จัดกันเป็นการภายใน กลับไปเถอะ” ย่าพูดกับเขา ห้วนๆ ด้วยเสียงกระซิบ

ทันทีที่ย่าเดินจากไป รอยยิ้มเธอก็หายวับ

คุณไม่จำเป็นต้องช่างสังเกตก็เห็นซองปืนพกใต้เสื้อสูทของเขาได้ – เขาคือตำรวจสืบสวน เขามาที่บ้านของเราเมื่อสองวันก่อน ฉันทิ้งทะเลที่เปิด

ประตูลูกให้เขา และเขาก็เริ่มถามฉันเรื่องแม่ จนยาต้องรีบพุ่งเข้ามาขวางราวกับแม่ไก่เดือดตาล

“แมกเคนซี เข้าไปก่อน” ยาสั่ง ยืนขวางระหว่างฉันกับเขา จากนั้นพอฉันเดินกลับหัวมุมไป ยาก็พูดกับตำรวจสืบสวนนายนั้นด้วยเสียงกระด้าง “คุณไม่ละอายใจบ้างเลยหรือ – เข้ามาคุยกับลูกที่เพิ่งเสียแม่ไปนะ”

ตอนนี้ เขาก็โดนไล่อีกครั้ง

หลายวันมานี้ทั้งหนังสือพิมพ์และบรรดาบล็อกเกอร์ต่างพากันหยิบยกทฤษฎีไร้สาระมาอธิบายการตายของแม่ แต่ความจริงที่เราได้ฟังจากเหล่าเจ้าหน้าที่สอบสวนนั้นธรรมดาสามัญมาก – แม่ลื่นล้ม ศีรษะกระแทกหินขณะเดินเล่นในป่าข้างบ้านตามกิจวัตรยามเช้าของแม่

“เหตุไม่คาดฝัน” พวกเขาใช้คำนี้ ซึ่งบังเอิญเหลือเกินที่นิยายขายดีของแม่อีกเล่มก็เต็มไปด้วยเหตุไม่คาดฝันเช่นกัน

อย่าเข้าใจฉันผิด บางคนก็อาจเสียใจจริงๆ

อย่างยายนั่นแหละ เลย์มา รอท ที่กำลังคุยกับคนของสำนักพิมพ์ราวกับนี่เป็นงานพบปะทางธุรกิจทั่วไปงานหนึ่ง แน่نونว่าเธอเป็นตัวแทนขายลิขสิทธิ์ให้แม่มาเป็นเวลากว่า 20 ปี ตอนนี้เธอคงต้องพับแผนการออกหนังสือเล่มใหม่ทั้งหมดทิ้งไป แต่ฉันมั่นใจว่าเธอจะหาทางทำเงินจากการตีพิมพ์ฉบับพิเศษ พิมพ์รูปที่ขอบหนังสือ ทำกล่องสะสม หรืออะไรทำนองนั้นได้ ถึงอย่างไรอาณัติการทำเงินนี้ก็คงไม่มีวันแห้งตายอยู่แล้ว

เราเผาศพแม่ไปเมื่อหลายวันก่อนโดยจัดขึ้นเป็นการส่วนตัว มีผู้ร่วมงานเพียงไม่กี่คน กระนั้นก็ยังไม่มีน้ำตาสักหยด

งานศพนี้จัดขึ้นเพื่อคนอื่น ๆ เพื่อ “เพื่อน” เขาวางนั้นนะ จะได้มาเคารพศพ เพราะแม่ให้ความสำคัญกับความเคารพมาก แต่เพื่อนนั้นหรือ ไม่แน่ว่าแม่มีเพื่อนจริงๆ หรือเปล่า แต่คำไว้อาลัยสวยหรูที่พวกนั้นพูดเพื่อเป็นเกียรติแก่แม่ในช่วงสองชั่วโมงที่ผ่านมาฟังดูเหมือนแม่เป็นเชกสเปียร์ ไม่ใช่เล่นๆ เลย

ถนนนอกอาคารเต็มไปด้วยฝูงชน แต่โถงพิธีภายในกลับเงียบงัน น่าขนลุก เสียงกระซิบสะท้อนก้องผนังห้อง

ด้านหนึ่งของห้องคือรูปถ่ายในฐานะนักเขียนรูปใหญ่ของแม่ซึ่งสวมเสื้อ

ปิดคอประดับลูกไม้และมีกุหลาบแดงเป็นฉากหลัง มีคำว่า อี.วี. เรนจ์ อยู่ได้นั้น ตากล้องวัยกลางคนท่าทางแปลกๆ ที่สำนักพิมพ์จ้างมากำลังถ่ายรูปนั้นจากทุกมุม และถ่ายรูปคนของสำนักพิมพ์ ตัวแทนขายลิขสิทธิ์ของแม่ พ่อด้วยอีกคน เขาขอให้ฉันโพสท่าเช่นกัน แต่ฉันไม่เอาด้วย

ช่างแม่

อีกด้านของห้องโถงเป็นรูปแม่ในห้องทำงาน เธอแต่งหน้าและทำผม จัดเต็ม แต่แม่ดูเหมือนอยู่ในวาระขณะนั่งอยู่หน้าชั้นหนังสือ ชื่อจริงของแม่ที่ชื่อว่าเอลิซาเบท แคลเปอร์ ปรากฏอยู่ใต้รูปไม่เป็นทางการนั้น ซึ่งรูปนี้จะให้แหล่งข่าวอื่นเอาไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น โบสถ์ที่ย่าติดต่อไว้ หรือมูลนิธิที่แม่เคยบริจาคเงิน

ฉันอยากยืนอยู่หลังห้องมากกว่า ห่างไกลจากสายตาผู้คน ยืนอยู่ข้างบู๊ที่ไม่แยแสแม่เลย - ไม่เคยเลยสักครั้ง แล้วก็ไม่เคยสนใจรูปร่างหน้าตาของฉันด้วย

แต่ย่าสน ก่อนหน้านี้ตอนอยู่บ้าน ย่าขอให้ฉันจดทาลิปสติกสีดำและเขียนขอบตาหนาตะเอยอย่างที่ฉันชอบทำ

“และก็หาอะไรใส่ให้มันเหมาะสมหน่อย”

เดิมทีฉันก็สวมชุดดำเกือบตลอดเวลาอยู่แล้ว ซึ่งบังเอิญว่ามันเหมาะกับงานศพพอดี เช่นเดียวกับการเขียนขอบตาและการทาลิปสติกสีดำที่ฉันทำไปอยู่ดี

ส่วนย่าก็...แน่ละ...ต้องสวมชุดของดิออร์กับเครื่องเพชรราคาแพง ใส่คู่กับแขกที่มาร่วมงานทุกคน

พ่อสวมสูทสีดำมันซัลบและมีเส้นที่ พ่อดูบูดบึ้งนิดหน่อย อาจจะเพราะกำลังถอนเหล้าอยู่ ปู่กับย่าอาศัยอยู่ห่างออกไปแค่สี่ชั่วโมง แต่พวกท่านมาอยู่บ้านของเราตั้งแต่แม่จากไป ย่าคุมไม่ให้พ่อดื่มเหล้าหนักตั้งแต่หัววัน พอแม่จากไป ย่าก็ภูมิใจที่ได้ปกครองทั้งบ้าน

ส่วนฉันนะหรือ ฉันอยากร้องไห้ละ ฉันอยากร้องไห้จริง ๆ แต่เหมือนความจริงยังไม่เข้าไปในสมอง ฉันอยากเสียใจ แต่ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าแม่ไม่เคยใส่ใจฉันจริงๆ ซึ่งทำให้ฉันขมขื่นมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา และเรา

ก็ห่างเหินกัน

อีเจ เพื่อนรักของฉันบอกว่าฉันอยู่ในช่วงที่ความเศร้าจะเข้ามาซ้ำ แต่บางทีฉันอาจไม่มีหัวใจเลยก็ได้ ฉันบอกอีเจว่าไม่ต้องมาทรมาน เพราะฉันไม่อยากให้เพื่อนรักของฉันเห็นว่าชีวิตฉันห่วยแตกแค่ไหน อิม มันก็ห่วยแตกมาตั้งแต่ที่ฉันจำความได้นั่นละ

ฉันจะได้เจอเขาที่บ้านเพราะคืนนี้เราจะม้างานเลี้ยงสำหรับ “วงใน” เท่านั้น ฉันรู้ว่ามันจะเป็นงานเลี้ยง แม้ว่าพวกเขาจะใช้คำว่างานเฉลิมฉลองชีวิต¹ ก็ตาม

ฉันมองไปรอบห้องแล้วต้องตกใจเมื่อเห็นร่างคุ้นตาเดินเข้าไปหาพ่อ แล้วจับมือ นั่นคือคณบดีของมหาวิทยาลัยนั่นเอง ฉันเบนสายตาไปอีกทาง แล้วกลอกตา แม่เคยสนิทสนมกับเขานี้ละ ครั้งหนึ่งแม่บอกว่า “เพื่ออนาคตของลูก” แม่ถึงขั้นไปบรรยายที่มหาวิทยาลัยและบริจาคเงินให้ด้วย ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าพวกนั้นจะสร้างรูปปั้นเพื่อเป็นเกียรติแก่แม่

นักจิตบำบัดของแม่ก็อยู่ในงานด้วย แถมยังมีบรรณาธิการของแม่ อีกสองคน ผู้ช่วยบรรณาธิการอีกสามคน ทนายความประจำครอบครัวของเรา “เพื่อน” ส่วนใหญ่ของแม่คือคนที่เธอทำงานอย่างใกล้ชิดนั่นละ

ฉันก็อยากร้องไห้อยู่หรือ ร้องไห้จริง ๆ แต่ฉันร้องไห้ไม่ออก ผ่านมาเป็นสัปดาห์แล้วตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ และฉันต้องมาอยู่บ้านแทนที่จะได้อยู่ในอพาร์ทเมนต์ห้องสตูดิโอของตัวเองในเมือง ฉันเอาแต่คิดถึงแม่ คิดถึงเรื่องราวของเรา ครอบครัวเล็กๆ ที่ล้มเหลวของเรา ฉันเศร้า แต่แค่ไม่ได้ฟูมฟายเป็นบ้าเป็นหลังอย่างที่เราควรจะเป็นละมัง

พ่อดูโทรศัพท์ของตัวเองแล้วรีบปลิกตัวไปยังประตู ฉันเห็นผู้ชายอีกคนที่สวมหมวกเบสบอลอยู่ตรงนั้น เขาหันหลังแล้วเดินออกไป พ่อเดินตามเขาไปด้วย

¹ ในสังคมอเมริกันนิยมใช้คำว่า Celebration of Life แทนคำว่า Funeral (ไว้อาลัย) หลังพิศศพ เพื่อส่งเสริมแนวคิดว่าจะระลึกถึงผู้ตายด้วยความร่าเริง ซึ่งในงานเฉลิมฉลองชีวิตนี้จะมีการกินดื่มและแต่งกายสีสันสดใสเหมือนงานเลี้ยงทั่วไป

ตอนนั้นน่าจะเป็นเวลาอันดีที่ฉันจะได้บอกพ่อว่าฉันปวดศีรษะและ
ใกล้จะสติแตก - โกหกนะ - แน่แน่นอนว่าฉันต้องไปแล้ว ความรู้สึกมากมาย
ติดกันอยู่ในหัว แต่ฉันแยกแยะไม่ออกหรอก รู้แค่ว่าฉันอยากอยู่ให้ห่าง
คนพวกนี้

ฉันเดินออกไปยังโถงโล่งๆ ที่เชื่อมทางเดินเล็กๆ และเห็นพ่อคุยอยู่กับ
คนแปลกหน้าคนนั้นที่สุดทางเดิน

ฉันเริ่มก้าวไปทางพวกเขา แล้วเดินช้าลงเมื่อได้ยินเสียงกระซิบแผ่วว่า
“ไอ้เวร”

เรื่องบ้าอะไรนะ

ฉันก้าวไปด้านข้าง หลบหลังช่องประตูซึ่งเป็นจุดที่มองไม่เห็นพวกเขา
แต่ได้ยินเสียงชัดเจน

“ไม่ใช่ตรงนี้” พ่อขู่พ่อ “แกกล้าดียังไง”

“กล้าดียังไงเธอ ฉันมีสิทธิ์มาที่นี่”

“ออกไปเดี๋ยวนี้”

ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ “เธอสงสัยอะไรมั๊ย”

“เธอไหน”

“แมกเคนซี”

ใจฉันเต้นแรงทันทีเมื่อได้ยินชื่อตัวเอง

“อย่าแม้แต่จะพูดถึงลูกสาวฉัน”

“ไอ้ เธอไม่รู้สินะ ทำได้ดี เจ้าหนูเบนนี่”

เจ้าหนูเบนนี่นั่นหรือ พ่อเนียนะ ใครหน้าไหนที่กล้าเรียกพ่อแบบนั้น

“ออกไปเถอะ” พ่อกล่าวต่ออย่างอับจนหนทาง “แค่...ออกไปซะ เดี่ยว
ค่อยคุยกัน”

ฉันก้าวเข้าไปใกล้ช่องประตูมากขึ้นเพื่อจะได้แอบมอง แล้วพินึกเนื้อแข็ง
ที่อยู่ใต้พรมก็ส่งเสียงดังเอี๊ยด มันดันลั่นซะงั้น

แม่งเอ๊ย

ฉันตกใจจนตัวแข็งทื่อเหมือนวางที่ถูกไฟหนักรถสอง ได้ยินเสียง
ฝีเท้าหนักๆ ดังใกล้เข้ามา แล้วพ่อก็ปรากฏตัวตรงช่องประตู ทันทีที่พ่อเห็นฉัน

ความตื่นตระหนกก็ฉายเต็มหน้าพ่อ

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน” ฉันถามแล้วชะโงกหน้าผ่านช่องประตูออกไป
แต่ชายปริศนาคนนั้นหายไปแล้ว

พ่อยกสองมือขึ้นลูบใบหน้า “ไม่มีอะไร”

“พ่อเถียงกับใครอยู่”

“ไม่เลย ลูก แค่อยุ่กัน” พ่อล้วงเข้าไปด้านในเสื้อแจ็คเก็ตแล้วหยิบ
เหล่าขวดเล็กๆ ออกมา

“พอรู้จักผู้ชายคนนั้นด้วยเหรอ”

พ่อยกขวดขึ้นดื่มด้วยความประหม่าแล้วถอนหายใจซ่าๆ “พ่อไม่เคย
เจอผู้ชายคนนั้นมาก่อน”

โกหกชัดๆ

พ่อซ่อนขวดไว้ในแจ็คเก็ตแล้วขยิบตาให้ฉัน “ลูกโอเคมั๊ย”

“หนูอยู่ที่นั่นไม่ได้ คนพวกนี้—” ฉันไม่ได้พูดจนจบ แต่กลอกตาแล้ว
พยักพืดไปทางโถงกลาง

“พอรู้ พ่อรู้” พ่อหลับตาพร้อมใช้นิ้วบีบสันจมูกตัวเอง

“พอโอเคมั๊ย”

พ่อกับแม่ไม่ใช่คู่รักที่สมบูรณ์แบบเสียทีเดียว โดยเฉพาะช่วงหลังมานี้
ทั้งคู่ทะเลาะกันบ่อยกว่าแต่ก่อน จนกลายเป็นสิ่งเดียวที่ฉันเห็นตอนมาหา
พวกท่านในช่วงสุดสัปดาห์ เพราะสองปีที่ผ่านมามีฉันเช่าห้องสตูดิโอเล็กๆ
อยู่ในเมือง เพื่อจะได้อยู่ใกล้มหาวิทยาลัย

พ่อสูดหายใจเสียงดังแล้วพ่นออกทางริมฝีปากหนา จากนั้นจึงผินยิ้ม
“โอเคสิ ลูกรัก” พ่อแตะไหล่ฉันเบาๆ “ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี ลูกจะกลับเลย
ก็ได้ถ้าอยากกลับ”

“เจอกันที่บ้านนะคะ” ฉันบอก แล้วหันเข้าสู่โถงทางเดินที่นำไปยัง
ประตูด้านหลังอาคาร

การแสดงอันยิ่งใหญ่ที่สุดจะเกิดขึ้นนอกอาคารทันทีที่ทุกคนก้าวเท้า
ออกมา แฟนจากทั่วประเทศคือผู้ที่เสียใจจริงๆ ส่วนสำนักพิมพ์ก็น่าทึ่ง
ประชาสัมพันธ์ของตัวเองเข้ามาจัดการอีเวนต์นี้ ใช่ พวกเขาเรียกมันว่าอีเวนต์

จะมีนักแสดงกลุ่มหนึ่งที่ถูกจ้างมาให้ก่อความวุ่นวาย ตะโกนคำหยาบคาย และทำลายรูปถ่ายลับใจของแม่ ประกาศว่าอี.วี. เรนจ์ คือปีศาจ ก็อย่างที่คุณรู้ นั่นล่ะว่าชาวแองรียก็ยังดีกว่าไม่มีข่าวเลย ฉันรู้เรื่องนี้เพราะพวกเขาบอกฉันแล้ว ทันทีที่ฉันเซ็นเอ็นดีเอ ซึ่งคือสัญญาการรักษาความลับฉบับหนึ่ง แผนที่ทีมประชาสัมพันธ์ก่อขึ้นมาเองนี่ละที่น่าจะช่วยให้ยอดขายหนังสือ พงทะยานแบบไม่ลืมหูลืมตา

ฉันไม่อยากไปออกทางประตูหลักเพื่อเจอฝูงปาปารัซซีกับแฟนคลับ ผู้บ้าคลั่งแน่ๆ

ฉันถอนหายใจโล่งอกเมื่อก้าวออกทางประตูด้านหลังอาคาร และพอเห็นแล้วว่าไม่มีใครอยู่ตรงลานจอดรถ ฉันก็เดินตรงไปที่รถของตัวเอง

แล้วโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ขอบคุณพระเจ้า” ฉันโผล่ออกมาเมื่อรับสาย “ฉันออกมาแล้ว”

“ไฉ่ ยายปากแจ๋ว มันใกล้จบแล้วละ” เสียงปลอมของอีเจเหมือนบาร์มที่ช่วยผ่อนคลายจิตวิญญาณฉัน

“นายจะมาที่บ้านฉันไหม๊”

“กำลังไป น่าจะถึงก่อนเธอ”

“คอยระวังพวกปาปารัซซีที่ประตูรั้วด้วยละ” ฉันปลดล็อกประตูรถแล้วเข้าไป “ฉันมั่นใจว่าพวกนั้นต้อง...เดี๋ยวนะ”

มีซองจดหมายวางอยู่บนที่นั่งคนขับ ฉันขมวดคิ้วด้วยความงุนงง ก่อนจะหยิบมันขึ้นมา

“แบ๊บนะ อีเจ” ฉันเปิดเสียงเขาออกลำโพง เข้าไปนั่งในรถ จากนั้นจึงสำรวจซองจดหมาย “นี่มันบ้าอะไร...”

“เธอโอเคมั๊ย” เขาถาม

“ไม่แน่ใจ” ฉันตอบ ใจฉันเต้นแรงขึ้นเมื่ออ่านข้อความบนซองจดหมายนั้น

จากแฟนอันดับหนึ่ง รัก

สอง

ฮือเฮีย ...แม้แต่ในวงการนิยาย...ก็มีทั้งคำชม จดหมายจากแฟนคลับ พวกสตอล์กเกอร์ และบางครั้งใครก็สุ่มส่งหloedใส่ปัสสาวะหรือชั้นในเปื้อนเลือดมาให้ โช้ ช้างนอกนั่นมีคนบ้ามากมาย ฉันจะไม่พูดถึงเรื่องสยองกว่านี้หรอก แค่นี้ก็เยอะพอแล้ว

ฉันเพ่งมองผ่านกระจกรถออกไปด้วยความประหม่า ลานจอดรถเต็มไปด้วยรถ แต่ไม่เห็นคนเลยแม้แต่คนเดียว

“เคนซ์ มีอะไร” อีเจส่งเสียงผ่านลำโพงโทรศัพท์ด้วยความเป็นห่วง

“จดหมายจากแฟนคลับนะ” ฉันตอบ หันไปสนใจซองจดหมายอีกครั้ง

“มีอะไรแปลกๆ หรือ”

“ที่แปลกคือจดหมายอยู่ในรถฉัน”

“เธอลืมล็อกรถหรือเปล่า”

“นี่ เพื่อน ฉันไม่พลาดแบบนี้หรอกน่า หวังว่ามันจะไม่ใช้ไรซิน¹ หรืออะไรทำนองนั้นนะ ฉันโยนทิ้งไปดีกว่า”

“เปิดสิ! อาจะบันเทิงดีก็ได้”

อีเจตื่นตื่นเสมอเวลาได้ยินเรื่องราวแฟนคลับของแม่

“โอเค โอเค!” ฉันฉีกซองจดหมาย

ฉันค่อยๆ ใช้ปลายเล็บที่ทาสีดำจับขอบซองแล้วแหวกดูด้านใน จดหมายจากแฟนคลับแบบนี้ระว่างไว้ดีที่สุด เราเคยเจอเรื่องแปลกๆ มาแล้ว เพราะผู้คนต่างส่งของมากมายมาให้แม่ จดหมายรัก จดหมายขู่ ดันฉับของพวกเขาเอง ของเล่น ลูกก็ ปอยผม ขวดใส่ปัสสาวะ - นำขยะแขยงผู้ขายบางคนส่งรูปตัดต่อที่มีเขากับแม่ซึ่งเปราะไปด้วยคราบอสุจิมาให้

¹ Ricin สารพิษร้ายแรงที่ไม่มีสี ไม่มีกลิ่น ทำจากเมล็ดละหุ่ง ออกฤทธิ์ให้ผู้รับพิษถึงตายได้

“ไม่เอาล่ะ เพื่อน เธอเจออะไร” อีเจถามอย่างหมดความอดทน

“มีกระดาดอยู่ข้างใน จดหมายที่ใครบางคนนึกถึงละมั้ง”

“อ่านสิ”

อีเจชอบเรื่องน่าขยี้แซงพวกนี้ เขาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับฉันเมื่อปีก่อน และรับงานฟรีแลนซ์ด้านไอที ตอนนี้เขาน่าจะเป็นโปรแกรมเมอร์อัจฉริยะที่ทำเงินจากการเขียนโปรแกรมออนไลน์ได้มากกว่าผู้ใหญ่ทั่วไปทั้งที่อายุเพิ่ง 23 ปี แต่ตอนที่ฉันเจอเขาเมื่อหลายปีก่อน เขาเป็นแค่เด็กเนิร์ดคนหนึ่ง เขาบอกว่าเขาเข้าชั้นตอน ม.ต้นไปหนึ่งปีเพราะโดดเรียนเพื่อใช้เวลาอยู่กับคอมพิวเตอร์ที่บ้าน ตอนนั้นเขาก็กังเป็นเด็กเนิร์ด แต่เจอกลุ่มคนที่มีความสนใจเหมือนกัน บางครั้งการเจอคนแบบเดียวกันก็สร้างชีวิตใหม่ให้เราได้

ฉันหยิบกระดาดออกจากซองจดหมายแล้วคลี่ออก

จดหมายนั้นเขียนด้วยลายมือและมีทั้งหมดสามแผ่น ด้านหนึ่งเป็นรอยขาด เหมือนถูกฉีกออกมาจากสมุดโน้ต

“เร็วๆ สิ!” อีเจเร่งอีก

“เดี๋ยวก่อนสิ! ให้ตายเถอะ หมดทนเป็นสมบัติของผู้ตื่นรู้มัย”

กระดาดแผ่นแรกมีแค่ไม่กี่บรรทัด ฉันค่อยๆ อ่านออกเสียง

อยากรู้ความลับไหม

ด้วยรัก จากแม่

สาม

“อ่า อะไรวะเนี่ย” ฉันพูด แล้วมองกระดาษแผ่นที่สองด้วยความโมโห
จนแขนลุกชัน

ฉันเห็นรายชื่อที่คุ้นตาบนกระดาษ วันที่เมื่อ 22 ปีที่แล้วอยู่ตรงมุมซ้าย
ของกระดาษ และสถานที่ *โอล์ดโบว์ เนแบรสกา*

ถ้านี้เป็นมุกตลกห่วยๆ ของใครสักคน ก็คงเป็นมุกที่คิดมาเป็นอย่างดี
เพราะฉันรู้จักสถานที่นั้น พ่อแม่ของฉันเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่นเมื่อ
20 กว่าปีก่อน

“ยายปากแจ๋ว ยังอยู่มั๊ย” อีเจถาม

“ฟังนะ เดี่ยวฉันโทร.กลับ”

“ทุกอย่างโอเคไชมั๊ย”

“ใช่ เดี่ยวโทร.กลับนะ”

“ต้องโทร.มานะ”

ทำนาที่ต่อมาฉันก็ยังไม่ขยับเขยื้อน ฉันอ่านกระดาษสามแผ่นใน
ซองจดหมายนั้นและล้มผลั้ได้ว่าต้องไล่บ้านป่วน ฉันอ่านซ้ำอีกครั้งและพลิก
หน้ากระดาษไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้พลาดอะไรไป

ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องในอดีตของพ่อแม่ แต่ฉันรู้ว่าพวกเขามาจากไหน
เรื่องราวบนหน้ากระดาษนั้นดูเหมือนเป็นส่วนตัวอย่างลึกซึ้งทีเดียว แม่ไม่เคย
สนใจเล่าเรื่องในอดีตของแม่ให้ฉันฟัง แล้วจะมาเล่าทำไมตอนนี้

“เรื่องมันซับซ้อน” แม่เคยพูดไว้แบบนี้

ฉันรู้จักนิยายของแม่มากดี จึงบอกได้เลยว่านี่มันเพี้ยนสุดๆ นักวิจารณ์
บอกว่าแม่มีจินตนาการ “ล้ำเลิศ” แต่ส่วนตัวแล้วฉันคิดว่ามันบ้ามากเพราะ
แรงบันดาลใจของนิยายมาจากเรื่องราวในอดีตแน่นอนอยู่แล้ว พ่อแม่แบบไหนกัน
ที่จะเล่าให้ลูกฟังว่าเคยทำบ้าอะไรไว้

ปฏิกิริยาแรกของฉันคือจะยัดกระดาษพวกนี้ลงในหีบใบใหญ่ที่เต็มไปด้วย

ข้าวของทำนองเดียวกันนี้ที่ส่งถึงแม่มาตลอด 20 กว่าปีในอาชีพนักเขียนของแม่ แม่เก็บหีบไว้ในออฟฟิศที่บ้านใบหนึ่ง เป็นหีบสแตนเลสโกทิกขนาดเท่าหีบศพสำหรับใส่จดหมายจากแฟน ๆ โดยเฉพาะ

แต่ฉันสงสัยว่าถ้าจดหมายนี้มาจากแม่จริง ๆ ละ

มีวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ฉันเช็กได้ว่าจดหมายนี้คือของจริงหรือเปล่า

ฉันสตาร์ตรถแล้วขับไปที่บ้านของพ่อกับแม่

บ้านของเราอยู่นอกเมืองออกไปราวหนึ่งชั่วโมง ฉันยืนกรานว่าจะไม่ขอยุ่บ้านระหว่างเรียนปริญญาตรีสายศิลปศาสตร์ เมื่อดูจากการที่แม่คงไม่ยอมให้ฉันย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยนอกรัฐ อย่างน้อยฉันก็มีอิสระที่ได้ย้ายไปอยู่ในเมืองแทน

ฉันมาหาพ่อแม่เป็นประจำ สัปดาห์เว้นสัปดาห์ พ่อแม่จากไป ฉันก็กลับมาอยู่บ้าน แต่ละว่าเป็นไอดีเดียวของย่า เพื่อที่ “เราจะได้ผูกพันกันจากความโศกเศร้า” ย่าพูดแบบนั้น แต่ฉันมั่นใจว่าไม่มีเราคนไหนโศกเศร้า

หนึ่งชั่วโมงต่อมาฉันขับเข้าไปในถนนส่วนบุคคลที่ทอดยาวไปยังบ้านพ่อกับแม่ เป็นบ้านเนื้อที่ 650 ตร.ม. บนที่ดินราว 7.5 ไร่ ซึ่งมีบ้านพักสำหรับแขก สระว่ายน้ำ และบ่อน้ำตามธรรมชาติข้างๆ ทะเลสาบล้อมด้วยแนวป่า

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนหนึ่งที่มาประชาสัมพันธ์จ้างมาพยักหน้าให้ฉัน แต่ฉันน่าจะรู้ว่าแค่คนเดียวคงไม่พอ เพราะแค่เข้ามาตามถนนได้ราว 60 เมตร พวกนั้นก็โผล่มา—ชายหลายคนพุ่งออกจากแนวป่าพร้อมกล้องในมือ สาดแสงแฟลชใส่ฉันขณะที่ฉันขับรถเข้าไปใกล้ประตูรั้ว

“แมกเคนซี คุณคิดว่าแม่ของคุณตายด้วยอุบัติเหตุจริงมั้ย”

“แมกเคนซี คุณจะเขียนนิยายเรื่องปัจจุบันของแม่ต่อให้จบมั้ย”

“คุณแคสเปอร์!”

“นี่เป็นพื้นที่ส่วนบุคคลนะ!” ฉันตะโกนใส่คนพวกนั้นผ่านกระจกรถ แต่พวกเขารู้อยู่แล้วและไม่ได้สนใจอะไร อย่างน้อยตอนที่ประตูเหล็กเลื่อนเปิดช้าๆ แล้วฉันขับรถเข้าไป พวกนั้นก็เฝ้าตามเข้ามา

หนึ่งนาทีต่อมา ฉันเดินเข้าไปในบ้าน

กลิ่นหอมหวานรุนแรงปะทะใบหน้าฉัน - ดอกไม้เป็นร้อย ๆ ดอกที่เพื่อน
เพื่อนร่วมงาน และแฟนคลับส่งมาให้ ทั้งบ้านเต็มไปด้วยเจ้าหน้าที่จัดงานเลี้ยง
ซึ่งกำลังเตรียมงานในค่ำคืนนี้

ฉันเดินตรงดิ่งไปยังห้องทำงานของแม่โดยมีซองจดหมายอยู่ในมือ

ห้องทำงานลือลืออยู่ แม่มีกุญแจอยู่คนเดียว หรืออย่างน้อยเธอก็คิด
แบบนั้น เราจะเข้าไปในห้องทำงานของแม่ได้ก็ต่อเมื่อเธออยู่ในห้อง แต่ฉันรู้ว่า
พ่อเก็บกุญแจสำรองไว้ที่ไหน หลายเดือนก่อนฉันเห็นพ่อแอบเข้าไปโดยที่แม่
ไม่รู้สึกรู้สีกิน และการที่มีรูปแบบนี้เกิดขึ้นก็เห็นได้ชัดว่าความสัมพันธ์ระหว่าง
พ่อกับแม่และทะเลาะกัน

ฉันต้องเข้าไปในห้องทำงานของแม่ให้ได้เดี๋ยวนี้

ฉันเดินตรงไปยังหน้ากากชนเผ่าที่ประดับอยู่ข้างห้องน้ำแชก แล้ว
ล้วงลงไปใ้ในพมพลอมดอกหน่าที่แผ่อยู่รอบหน้ากาก กุญแจเข้าห้องทำงานแม่
อยู่ในยงที่เป็นฐานกะโหลกนั้นเอง

“บิงโก” ฉันพึมพำ พ่อยังเก็บกุญแจไว้ในนั้น โล่งใจไปเปละหนึ่ง

ฉันรีบตรงไปสู่ตงเดินแล้วปลดล็อกห้องทำงานแม่ จากนั้นจึงล็อก
ประตูตามหลัง

ฉันไม่เคยเข้ามาในห้องนี้เพียงลำพัง แต่จะเข้ามากับแม่เท่านั้น เหตุผล
เดียวที่ทำให้ฉันสงสัยใคร่รู้ก็คือแม่ล็อกห้องนี้เสมอ ที่นั้เคยเป็นหลุมหลบภัย
เวลาแม่เซียงงาน แม่บอกไว้แบบนั้น แต่ไม่ใช่อีกต่อไป

ฉันรอให้ความโศกเศร้าโถมต้อยอย่างฉับพลัน หรือค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นมา
ในบรรดาสถานที่ทั้งหมด ที่นั้แหละที่ควรจะเกิดขึ้น แต่มันไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ไม่มีน้ำตาสักหยด ไม่มีแม้แตความเสียใจจริง ๆ มีแต่ความขมขื่น

แม้กับฉันไม่เคยสนิทกัน มีคนบอกว่ากองทุนทรัสต์เล็ก ๆ ที่แม่เปิดไว้
จะครอบคลุมค่าใช้จ่ายตลอดการศึกษาของฉัน แต่ก็แค่นั้น ไม่มีอะไรมากไป
กว่านี้ ไม่มีมรดก ทุกอย่างตกไปที่พ่อ ฉันอยากรจะเสแสร้งบอกว่าเราไม่ได้
รักพ่อแม่เพราะเงิน แต่แม่ทำเงินได้เป็นล้าน ๆ และไม่เหลือให้ฉันสักเพนนี
นอกเสียจากกองทุนเพื่อการศึกษา ฉันคงโกหกถ้าบอกว่าเรื่องนี้ไม่ได้ทำให้
ฉันหัวเสียหรือหงุดหงิดอะไรเลยสักนิด เพราะงั้นก็...ใช่...ฉันไม่เคยเป็น

แฟนคลับของแม่ หรือแม่พยายามจะให้บทเรียนฉัน อะไรก็ช่างหัวมันเถอะ ฉันใช้ชีวิตด้วยตัวเองได้อยู่แล้ว

ตอนนี้ฉันอยากรู้จุดประสงค์ของจดหมายนิรนามฉบับนี้ บางทีแม้อาจจะอยากสอนอะไรฉัน ถ้าเรื่องล้อเล่นนี่ฉันไม่ใช่เรื่องตลก แต่กลายเป็นจดหมายบอกครั้งสุดท้ายของแม่จริง ๆ ฉันค่อยไปหาข้อมูลเพิ่มเติมที่หลังละกัน

สิ่งเดียวที่ฉันต้องการในการเช็กว่าจดหมายนี้เป็นของจริงหรือเปล่านั้นคือการสรุปเล็ก ๆ บนโต๊ะไม้มะฮอกกานีตัวใหญ่ยักษ์นี้ กรอบรูปนั้นคือ - เดี่ยวนะ รวกลองสักหน่อย เอาละ - มันคือเครื่องเตือนใจแม่ว่าแม่มาได้ไกลแค่ไหน ใช่แล้ว ตบเบาเธอสักหน่อย ในกรอบกระจกนั้นคือหน้าแรกของต้นฉบับเรื่อง *ดวงซ่อนแสง* นิยายเรื่องแรกของแม่ และเป็นนิยายขายดีระดับโลกที่ขายได้เป็นล้าน ๆ เล่ม ซึ่งแฉ่งเกิดให้นามปากกา อี.วี. เรนจ์

ต้นฉบับหน้าแรกนี้น่าจะขายได้เป็นพัน ๆ เหรียญ มันเป็นต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือบนหน้ากระดาษเก่า ๆ ที่น่าจะมาจากสมุดบันทึกของแม่ ตอนที่แม่ยังเป็นวัยรุ่น ใช่แล้ว หน้ากระดาษแผ่นนี้เก่าขนาดนั้นนั่นละ เกือบ 30 ปี แม่เริ่มเขียนนิยายขายดีตอนอายุแค่ 16 ปีเอง อัจฉริยะใช่ไหมล่ะ

แต่ฉันต้องการชิ้นส่วนแห่งความทรงจำนี้เพื่อจะได้เปรียบเทียบกับหน้ากระดาษที่ฉันได้รับจากแฟนนิรนาม

ฉันนั่งลงบนโต๊ะเลย - แม่ต้องฆ่าฉันแน่ - วางกรอบรูปที่มีกระดาษแผ่นนั้นนอนลงกับพื้นโต๊ะ แล้ววางกระดาษจดหมายนั้นข้างกันเพื่อเริ่มวิเคราะห์

แหงละว่าฉันไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านลายมือหรือนักนิติวิทยาศาสตร์ แต่ฉันก็นุ่มตัวเข้าไปใกล้ตัวอย่างทั้งสองชิ้นนั้นแล้วเริ่มสังเกตทุกตัวอักษร ตัว อ ที่ตัวปลายเล็กน้อย ตัว บ ในเบน ชื่อพ่อของฉัน ที่มีความโค้งมน เครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายคำถามต่าง ๆ มีคำหนึ่งที่เขียนซ้ำสองครั้งในจดหมายและเหมือนกับคำในหน้าแรกของต้นฉบับซึ่งใส่กรอบไว้เป็นคำที่อยู่ใต้คำว่า *ทนาย*

ห้านาทีผ่านไป ฉันเริ่มปวดคอจากการก้ม ปวดตาจากการหรี่ และ

ความรู้สึกไม่สบายใจเริ่มก่อตัวอยู่ในห้อง ลายมือที่ปรากฏในหน้าต้นฉบับ
ใส่กรอบกับจดหมายนั้นเหมือนกัน

“หืม” ฉันครุ่นคิดกับตัวเอง

ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่หลักฐานที่บ่งบอกว่าจดหมายฉบับนี้มาจากแม่
แต่ฉันไม่ได้สงสัยเรื่องนั้นหรอก

ฉันสงสัยสิ่งที่แม่เขียนในตอนท้ายของจดหมายมากกว่า

ความลับนี้จะกลายเป็นของลูกแล้ว

จดหมายฉบับที่ 1

ตอน เรายังเด็ก เราไม่ได้ตกหลุมรักผู้ชายดี ๆ หรือ เราตกหลุมรักคนผิด รักแรกอาจไม่ใช่รักที่ดีนัก แต่หลายครั้งเราก็เลือกที่จะอยู่กับมัน เบน แคสเปอร์ คือความรักแบบนั้น

ทำไมแม่ถึงตกหลุมรักเขานั่นหรือ อ่า...นั่นละคำถาม ปัจจุบันของเรามักเป็นภาพปะติดปะต่อที่เกิดจากการกระทำในอดีต แม่จะไม่บอกว่าอดีตของแม่คือความผิดพลาด แต่เรียกว่าเหตุการณ์เลวร้ายอย่างต่อเนื่องดีกว่า แต่ไว้เล่าให้ฟังทีหลัง

ที่สำคัญกว่านั้นคือทุกคนในอดีตของแม่ล้วนแต่เป็นพวกเห็นแก่ได้ ส่วนเบนนะหรือ เบนมีพรสวรรค์ในการทำให้ทุกคนรอบตัวเขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ เขาเป็นผู้ชายคนแรกที่สนใจแม่ในแบบที่ทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งใจละลายได้

แม่เลยรู้สึกแบบนั้น

ตอนนั้นแม่เรียนอยู่ชั้นปี 4 สาขางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ อาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่มีแต่นักศึกษา ที่เมืองโอลด์โบว์ เนแบรสกา เมืองนี้ทอดตัวยาวราวกับโลกว๊าวๆ ตามถนนสายหลัก และล้อมรอบไปด้วยป่าอันอุดมสมบูรณ์ มันดูเหมือนเมืองที่แยกตัวออกมา ซึ่งเหมาะกับแม่ เพราะอดีตของแม่จะไม่มีวันตามหาแม่เจอในที่แบบนี้ หรืออย่างน้อยแม่ก็คิดแบบนั้น

แม่เจอเบนครั้งแรกที่คาเฟ่ของมหาวิทยาลัย แม่กำลังยืนอยู่ตรงตู้

ขายของอัตโนมัติ แล้วเราก็กินด้วยกัน

“ลิปส์แจ๊ตดี” เขาทักพร้อมพยักหน้า “สีแดง เหมือนสตรอว์เบอร์รี”
ไม่เหมือนเลือดอย่างที่คนอื่นบอก แต่เป็นสตรอว์เบอร์รี ไม่มีผู้ชาย
คนไหนจะโรแมนติกได้มากกว่านี้แล้ว

เขายิ้มด้วยรอยยิ้มแบบเด็กผู้ชายที่ทำให้รู้สึกเหมือนมีลมสดชื่น
พัดผ่านเข้ามาในห้องเรียน เห็นภาพเราหัวเราะเร่ร่ำ เดินจับมือกัน และ
อาจจะอกหัก แต่ตอนนั้นเราไม่ได้คิดถึงเรื่องอกหักหรือความจริงที่ว่า
เด็กผู้ชายคนนี้อยู่ห่างชั้นกับเราเหลือเกิน หรือเห็นเพื่อนของเขาที่นั่งอยู่
ตรงโต๊ะที่ตั้งอยู่อีกฟาก กำลังยิ้มหยันให้พร้อมมองด้วยสายตาดูถูก เรา
ไม่สนหรอก เพราะยามที่เด็กผู้ชายคนนั้นเดินไปที่โต๊ะ เขาหันกลับมา
มองพร้อมยิ้มอีกครั้งและขยิบตาให้เรา แล้วหัวใจเราก็ต้นร่วอย่างไม่อาจ
หยุดยั้ง ท้องไส้ปั่นป่วน และความคิดที่วิ่งวุ่นเป็นพันไมล์ต่อวินาทีก็
เต็มไปด้วยภาพในจินตนาการว่า จะเป็นอย่างไรนะ ถ้าเขายอมใช้เวลา
เพื่อทำความรู้จักเรา

แต่แล้วเขาก็ทำจริง ๆ

สัปดาห์ต่อมา แม่เจอเบนที่ห้องสัมนา รอบนี้เขาอยู่คนเดียว ไม่มี
เพื่อน ๆ รายล้อมที่จะแย่งความสนใจจากเขา

“โอ้ ไง แม่สาวสตรอว์เบอร์รี!” เขาเรียกแม่

แม่รู้สึกเหมือนแข่งขานวดแรง และเจ้าท้องไส้จอมทรยศก็เริ่มปั่นป่วน
เมื่อเขาเข้ามาใกล้

“เธอได้รางวัลที่หนึ่งจากการประกวดเรื่องสั้นใช่ไหม?”

แม่หยุดตัวเองไม่ให้หน้าแดงไม่ได้เลย “ใช่”

“ดีใจด้วย!”

“ขอบคุณ”

“เธอจะต้องกลายเป็นซิลเวีย แพลท¹ คนต่อไปแน่นอน”

¹ Sylvia Plath นักเขียนและกวีชาวอเมริกัน ผลงานที่มีชื่อเสียงคือ *Colossus and Other Poems*

ใจแม่เต้นแรงด้วยความตื่นเต้น – เขาชอบงานเขียน แม่ไม่สนใจความจริงที่ว่าสัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์แห่งการเฉลิมฉลองซิลเวีย แพลท ซึ่งมีป้ายติดประกาศอยู่บนบอร์ดการแข่งขันที่อยู่ข้างเราสองคน

“สู้ต่อไปนะ คุณเอลิซาเบท ดีนน์”

ชื่อแม่! ชื่อแม่ไม่เคยฟังดูเจ๋งขนาดนี้เวลาออกจากปากคนอื่น! ใจแม่อยากจะเต้นทะลุออกจากอกแล้วลงไปศิริราษอยู่ที่เท้าเขา – เขารู้จักชื่อแม่! ไม่ต้องสนใจหรอกว่ามันปรากฏอยู่กับรูปถ่ายของแม่ บนบอร์ดประกาศรางวัลข้างๆ เรานี้แหละ

“เรียกलिखितीได้” แม่พิมพ์

“लिखिती?”

“लिखिती” แม่ย่า

“लिखिती” เขายิ้ม “ฉันชื่อเบน”

แม่รู้ “โง่ เบน”

“โง่ लिखिती เธอเขียนเรื่องเจ๋งๆ เรื่องอื่นอีกหรือเปล่า”

“นายชอบอ่านหนังสือเหรอ”

“แน่นอน! ฉันชอบอ่านเรื่องดีๆ”

เบนไม่ได้สนใจเรื่องการอ่านและเกือบสอบตกวิชาภาษาอังกฤษ 2 ตอนปี 1 ด้วยซ้ำ แต่แม่มารู้เรื่องนี้ทีหลัง รวมถึงเรื่องอื่นๆ ด้วย อย่างเรื่องที่ผลการเรียนของเขาคาบเส้นแทบจะทุกวิชา เรื่องที่ครอบครัวรอดติของเขาจ่ายเงินเพื่อให้เขาเรียนจบ เรื่องที่ตอนนั้นเขาเริ่มติดเหล้าแล้ว เรื่องที่ไม่มีบริษัทไหนรับเขาเข้าฝึกงาน เรื่องที่เพื่อนๆ ของเขา แก๊งตัวท็อปพวกนั้นนะล้อเลียนแม่ เรื่องที่แม่คือความลับเล็กๆ ของเขาอยู่เป็นเดือนๆ กระทั่งทุกอย่างในชีวิตเราเริ่มเกินควบคุมและกลายเป็นหายนะในที่สุด

ไม่เลย เรื่องพวกนั้นตามมาทีหลัง

แต่วันนั้น ขณะที่แม่ยืนตรงหน้าเขา หัวใจอันหิวโหยร่ำร้องให้เขาคุยกับแม่อีกสักหนึ่งนาทีก็ยังดี

มีบางอย่างในตัวเบนที่ทำให้ผู้คนอยากเหลียวมองเขา เสียงหัวเราะของเขา คือเสียงที่ดังามที่สุดในโลก รอยยิ้มที่มาพร้อมลักยิ้มของเขาทำแม่

เขาอ่อน และเมื่อเขาขอเบอร์เพจเจอร์ของแม่ด้วยท่าที่สบายๆ “ฉันอยากรู้ว่าเธอเขียนอะไรอีก” แม่ก็เืองะงะและหน้าแดงด้วยความเขินอาย แม่ไม่มีเพจเจอร์ แม่มีแค่โทรศัพท์บ้าน

แม่จะเล่าเรื่องนี้ทีหลัง เรื่องครั้งแรกของเราสองคน ครั้งที่สอง และครั้งที่สาม เรื่องวันคืนแสนสุขและคำคืนที่นอนไม่หลับ รอยยิ้มเอียงอายกับน้ำตาขมขื่น เดตแสนสนุกและการหักหลังน่ารังเกียจ

แต่ในวันนั้น เขามารับแม่ที่บ้าน ไปกินมื้อค่ำที่ร้านอาหารโปรดของเขา แล้วไปดูหนัง จากนั้นเราก็ซื้อไวน์หนึ่งขวดและเหล้าขวดเล็กๆ อีกหลายขวด ไปที่ห้องของแม่ ห้องสตูดิโอเก่าๆ บนร้านสะดวกซื้อในเมือง เขาดูไม่ได้ตกใจขนาดห้องอันชวนหดหู่ แม่อยากให้เขาได้เห็น โดยที่รู้อยู่แก่ใจว่านี่อาจเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย แต่แม่ไม่ติดอะไร นี่อาจเป็นคำคืนที่จะได้เขียนถึงไปอีกหลายเดือน แม่คิดแบบนั้น

เราดื่มและหัวเราะกัน เขาตั้งแม่เข้าไปใกล้

“รสชาติเหมือนสตรอว์เบอร์รี่ด้วยหรือเปล่า” เขาพิมพ์เมื่อริมฝีปากจ่อใกล้ริมฝีปากสตรอว์เบอร์รี่ของแม่ แล้วจู่ๆ ก่อนจะกระซิบบว่า “เราจะไม่ทำอะไรที่เธอไม่ยอมทำนะ”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เราต่างเปลือยเปล่า และเขาทำทุกอย่างที่แม่อยากให้เขาทำ

เมื่อถึงตอนดึก เขาอนเหยียดกายอยู่บนเตียงขณะที่แม่นั่งอยู่ข้างๆ เขาอ่านเนื้อหาส่วนหนึ่งจากนิยายที่แม่เขียนมาเป็นปีๆ เขาเหลือบมองแม่ด้วยดวงตาสีน้ำเงินสดใสและเต็มไปด้วยแววตาประทับใจจนทำให้แม่เหมือนอยู่เหนือคนทั้งโลก

แม่โตมาในสถานสงเคราะห์อย่างโดดเดี่ยว และถูกโยนออกมาสู่โลกภายนอกโดยมีแค่เสื้อผ้าใส่กระเป๋ากับบ้านที่รัฐจัดทำให้ แต่แม่ฉลาด แม่ทำงานสามที่ ได้ทุนเต็มจำนวนเพื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัย แม่ตั้งใจจะพาตัวเองให้หลุดพ้นจากชีวิตเฮงซวยนี้

แม่อยากทำให้เบนประทับใจในคืนนั้นเหลือเกิน จึงบอกเขาเรื่องหนึ่งที่ทำให้แม่ฝันหวาน “ตัวแทนลิขสิทธิ์หนังสือสนใจนิยายของฉันนะ”

ตาเขาเป็นประกายทันที “จริงเหรอ เจ๋งไปเลย! นิยายเธอจะได้ตีพิมพ์จริงๆ ใช่มั้ย”

แม่มักไหลอย่างอายๆ “หวังว่าอย่างนั้น ตัวแทนกำลังเจรจากับหลายสำนักพิมพ์ เธอบอกว่านิยายของฉันเยี่ยมมาก”

เขาดึงแม่อ้าเข้าไปใกล้แล้วจูบ จูบ แม่หัวทั้งตัว จนแม่หัวเราะคิกๆ และร่อนคว่ำ และรู้สึกว่าเป็นที่ที่สุด ในที่สุด หลังจากเหตุการณ์เลวร้ายที่สถานสงเคราะห์ ชีวิตแม่อีกเริ่มดีขึ้น

“เธอนี้...” เขาเอนตัวออกแล้วมองแม่เหมือนเป็นสมบัติชิ้นใหญ่ที่สุดที่เขาเคยเห็น “...สุดยอดไปเลย ลิซซี ดินน์”

เขาจ้องแม่อู่นาน เป็นสายตามุ่งมั่นแต่แม่ไม่อาจเดาได้ว่าคืออะไร จนกระทั่งในภายหลัง

น่าประหลาดใจที่เบนกลับมาหาแม่ในสัปดาห์ถัดไป และทุกสัปดาห์ หลังจากนั้น ส่วนใหญ่จะมาตอนดึกๆ และมักมานิดหน่อย แต่มีความสุขอยู่เสมอ เขามาพร้อมรอยยิ้มชวนฝันกับเสียงนุ่ม “เฮ้ ลิซซี ที่รัก” เราจะมีอะไรกันและเขาจะขอให้แม่อ่านนิยายให้เขาฟัง ก่อนจะชื่นชม คำชมเป็นกลยุทธ์ที่ใช้กับผู้หญิงได้ดีที่สุด

เขาชอบผมสีดำยาวกับหน้าม้าตรงของแม่ และลิปสติกสีสตอร์วเบอร์รี่ของแม่ “เอาละ แคท วอน ดี²” เขาชอบเรื่องที่แม่เขียนและจุดหักมุมดำมืดที่แม่พยายามจะทำให้เขาประทับใจ

เบนกับแม่เหมือนมาจากคนละโลก แม่ไม่มีเพื่อนเลยนอกจากจอห์น ชายที่ทำงานในร้านกาแฟแถวนั้น

กลับกัน เบนร่าเริงและชอบปาร์ตี้ แม่รู้ว่าแม่อคงเข้ากับแก๊งเพื่อนของเขาไม่ได้ แม่ไปเที่ยวกับคนพวกนั้นสองสามครั้งจนวันหนึ่งเด็กผู้หญิงในกลุ่มนั้นเริ่มเมาและพูดกับแม่ว่า “เหตุผลเดียวที่เบนยังคบกับเธอเพราะ

² Katherine von Drachenberg ช่างแต่งหน้าและช่างสักที่มีชื่อเสียงจอร์เจนีแบร์นดี เครื่องสำอางในชื่อ Kat Von D เธอมักปรากฏตัวในสโตร์ลอกทิกที่มีควีนเซมส์ตัด เขียนขอบตา และริมฝีปากสีแดงเข้ม

ความสามารถของเธอเท่านั้นแหละ ไม่งั้นเขาคงไม่แม้แต่จะเหลียวมองเธอซ้ำสองด้วยซ้ำ”

แต่แม่รู้อยู่แล้ว เห็นไหมล่ะ บางคนหน้าตาดี ส่วนบางคนก็มีความสามารถ แม่ไม่ได้ยากได้เพื่อนของเบน แม่อยากได้เบน คนที่จะเป็นของแม่เพียงคนเดียว และแม่ไม่อยากจะอยู่ท่ามกลางผู้คนเพื่อดึงดูดความสนใจคนพวกนั้น แม่รู้ว่ามันเป็นยังไง อย่างที่เคยสัมผัสมาแล้วครั้งหนึ่ง แม่เลยมีความสุขมากกว่าที่ได้อยู่ในเงามืด

แม่ไม่เคยเล่าให้ใครฟังเรื่องเด็กผู้ชายสามคนที่สถานสงเคราะห์ที่บรัมมวิลล์ สิ่งพวกนั้นทำกับแม่ คนอื่นไม่จำเป็นต้องรู้อดีตของแม่โดยเฉพาะเบน

แต่ลูกต้องรู้

แม่รีบร้อนอีกแล้วสินะ ลูกสาวคนสวยของแม่

ลูกรู้ไหม เบนนะเติบโตมาบนกองเงินกองทอง แต่หาซื้อไม่ได้เลยสักอะเดียวที่เขาซื้อคือรอยยิ้ม - ขวณฝัน มีเสน่ห์ น่ารัก หรือแสวงงำนึกผิดถ้าจำเป็น ไม่ว่ารอยยิ้มนั้นจะหันไปทางไหน คนจะหันตาม มันคือพรสวรรค์ของเขา และเป็นเพียงอย่างเดียวที่เขาซื้อ ดังนั้นเขาถึงมีแต่คนเด่นๆ รวยล้นมและในบางสถานการณ์ก็ต้องมีคนที่มีความสามารถ เพื่อทดแทนสิ่งที่เขาขาดไป

แม่มารู้เรื่องนี้ทีหลัง แต่ตอนนั้นแม่ตกหลุมรักเขาเต็มเปาแล้ว และแม่ก็ได้รู้ว่าเขาทำอะไรลับหลังแม่ แม่จึงอกหักเป็นครั้งแรก แต่แม่ตั้งใจจะทำให้ทุกอย่างลงตัว

ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีกระทั่งเธอเข้ามาในชีวิตเรา ใช้กรงเล็บแหลมคมจิกเข้าที่หัวใจและความคิดของเขา และลากเอาอดีตของแม่ออกมาสู่แสงสว่าง

เธอทำให้แม่ทำในสิ่งที่แม่ไม่มีวันจะทำ เธอดึงเอาส่วนที่เลวร้ายที่สุดในตัวแม่ออกมา เธอขุดคุ้ยความผิดบาปในอดีตของแม่

ในขณะเดียวกัน เธอก็ทำให้แม่เขียนเรื่องราวที่ดีที่สุดใน

เราถึงได้มาอยู่ตรงนี้

ความลับนี้จะกลายเป็นของลูกแล้ว

คนบางคนอาจโกหก คนบางคนอาจกระจายข่าวลือน่ารังเกียจเกี่ยวกับ
อดีตของแม่ แต่หนึ่ง-บันทึกฉบับนี้-คือความจริง

“ไอ้จ๋า คิดว่านี่ของจริงหรือ” อีเจถาม แล้วยื่นกระดาษกลับมาให้ฉัน เขาหยิบมวนกัญชาออกจากกระเป๋าแล้วจุดสูบ

เรานั่งอยู่ตรงศาลาข้างบ่อน้ำที่อยู่ค่อนข้างไกลไปทางแนวป่าที่เดินห่างมาไม่กี่ก้าวจากตัวบ้านของพ่อแม่ฉัน เรานั่งอยู่ในงานเลี้ยงในบ้านเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเป๊ะ ออกจะเป็นหนึ่งชั่วโมงที่ยาวนานด้วยซ้ำ และไม่มีใครสนใจที่เราแอบปลื้กตัวออกมา

“บอกแล้วไง ลายมือตรงกัน”

อีเจสูดเข้าปอดแล้วส่งมวนกัญชาให้ฉัน

“อีกอย่าง ก็ฟังดูเหมือนพวกเขาดีนะ” ฉันเสริม “พ่อแม่ฉันนะ”

ค่าแล้ว แสงสลัวจากโคมไฟพลังงานแสงอาทิตย์ตรงมุมศาลาส่องกระทบโหนกแก้มอีเจและริมฝีปากที่ยื่นออกมาขณะที่เขาพ่นควัน เขาเอนหลังพิงม้านั่ง ใช้สองมือรองหลังศีรษะ เขาหน้าตาหล่อเหลา ซึ่งไม่รู้ทำไมถึงดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับหนุ่มเนิร์ดเก๋อเงินที่ฉันเจอเมื่อไม่กี่ปีก่อน เขาสวมรองเท้าผ้าใบยี่ห้อคอนเวิร์ส กางเกงยีน และเสื้อู้ดสีดำ เสื้อู้ดแบบเดียวกับที่เคยทำให้เขาดูเหมือนกระสอบใส่มันฝรั่ง แต่บัดนี้มันทำให้เขาดูเชิ่กซี่ ซึ่งฉันไม่ควรใช้คำนั้นบรรยายลักษณะของเพื่อนรัก

“เธอได้จดหมายแปลก ๆ มากี่จริง” เขาครุ่นคิดขณะพูดออกมา “หิ้งมันไว้อย่างนั้นละ มันอาจจะไม่มีอะไรเลยก็ได้”

“แล้วถ้ามันเป็นเบาะแสบางอย่างล่ะ”

อีเจหันมามองฉัน “อะไรล่ะ นิยายรักของพ่อแม่เธอเริ่มจากเชิ่กซี่ข้ามคินนะ ยายปากแจ๋ว ไม่ใช่หมากากพ่ย์แห่งปีชะหน้อย”

“ไอ้ให้ตาย” ฉันตัวสั่น “นายคิดได้แค่นั้นหรือ ฉันพูดถึงผู้หญิงคนนั้นต่างหาก”

“ผู้หญิงอะไร” อีเจยกไหล่ “หล่อนไม่มีชื่ออะ เธอคิดว่าจะได้อะไร

จากผู้หญิงคนนั้นหรือ ไปถามพ่อเธอสิ”

ก็จริง ฉันน่าจะกล่อมให้พ่อยอมเล่าเรื่องออกมาได้ เพราะตอนนี้แม่ก็ตายไปแล้ว แต่ก่อนเหมือนแม่คอยจับตามองพ่อตลอดเวลาเหมือนเหยี่ยวคอยบงการทุกคำที่พ่อพูด แม้กระทั่งตอนที่พ่อเมาหนัก

“ให้ฉันถามพ่อว่าอะไรล่ะ” ฉันเอ่ยสิ่งที่สงสัยออกมดั่งๆ

“นั่นละประเด็น จดหมายฉบับนี้มันคลุมเครือ เหมือนเป็นบทนำไปสู่...”

“อะไร”

“อะไรก็ 모르”

ฉันมีคำถามมากมาย แม่เขียนจดหมายฉบับนี้ให้ฉันเมื่อไร หลายเดือนก่อน หรือก่อนที่แม่จะตาย

“ทำไมฉันถึงได้มาแค่นี้ล่ะ แค่นี้!” ฉันซุกกระดาดขึ้นมาเขย่า “แล้วที่เหลืออยู่ไหน”

“อาจจะไม่มีที่เหลือเลยก็ได้”

“แม่พูดถึงเด็กผู้ชายที่ทำอะไรแม่สักอย่าง”

“บางทีแม่เธออาจจะเริ่มเขียนเรื่องนี้ แล้วจากนั้นก็...นั่นละ...”

เขาไม่ได้พูดออกมา แต่ฉันรู้ว่าเขาหมายถึงอุบัติเหตุ ผู้คนต่างพากันใช้คำพูดอย่างระวัง แม่ตายไปแล้ว ก็แค่นั้นเอง

แต่ฉันจุกในอก ฉันพยายามโฟกัสที่จดหมายน่าสงสัยฉบับนี้เพื่อให้ความหม่นหมองหายไป

ฉันรู้สึกตัวอีกกำลังจ้องมองฉัน จึงหันไปสบตาที่มีแววครุ่นคิดของเขา

“อะไร”

แววตาเขาอ่อนลง “เคนซ์ ฉันว่าเธอกำลังพยายามแทนที่ความเศร้าด้วยการรีดเค้นปริศนาของจดหมายจากแฟนคลับไร้สาระนั้นอยู่นะ ใครสักคนอาจกำลังปั่นหัวเธออยู่ก็ได้”

ฉันผิดหวังจึงไม่ได้ตอบอะไร แต่ตึงตัวขึ้นคลุมศีรษะ เอนตัวนอนบนม้านั่ง แล้วสูบกัญชาเข้าไปเต็มปอด

ฉันชอบช่วงเวลานี้ที่ได้อยู่กับบ๊อเจ ฉันชอบเวลาที่เขาเรียกฉันว่าเคนซี่

หรือเคนซ์ เพราะทำให้ฉันรู้ว่าเขากำลังจริงจังหรือเป็นห่วง เขาเรียกฉันว่า ยายปากแจ๋วตอนเราตกลงเป็นเพื่อนกัน และชื่อนั้นก็อยู่มาจนถึงทุกวันนี้ ฉันไม่โทษเขาหรอก เพราะฉันเข้ากับใครไม่ค่อยได้ อย่างที่พ่อบอกว่าฉันได้มาจากแม่

“มันรู้สึกยังไงเธอ” อีเจถามหลังจากเสียบไปสักพัก

“รู้สึกอะไร”

“ความจริงเรื่องนี้ละ ที่คนคนนั้นไม่อยู่แล้ว”

ฉันยกไหล่ เขารู้ว่าฉันไม่เคยสนิทกับแม่ ครอบครัวเราไม่ใช่ครอบครัว สุขสันต์ และก็เพราะแม่นั่นละ

แม่ฉันเป็น 1) “นางนั้น” สำหรับครอบครัวฝั่งพ่อ 2) “คนซับซ้อน” สำหรับพ่อ 3) “อัจฉริยะ” สำหรับโลกวรรณกรรม 4) “ราชินี” สำหรับแฟนฯ หนังสือของเธอ แม่ใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ อยู่กับกลุ่มคนในโซเซียลมีเดีย บริจาคหนังสือพร้อมลายเซ็นเป็นตั้งให้องค์กรการกุศลทั่วโลก แม่ทำดีกับแฟน หนังสือมากกว่าฉัน และแน่นอนว่าแม่ทุ่มเทกำลังใจให้พวกเขาอย่างล้นเหลือ ฉันยังไม่ใช่นักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ แต่ฉันพยายามจะเป็นให้ได้ ฉันรักงานเขียน ตอนที่ฉันตัดสินใจส่งผลงานเข้าประกวดระดับมหาวิทยาลัย แม่ได้อ่านผลงานนั้นเป็นคนแรก

แม่ยกไหล่ “ลูกยังต้องฝึกอีกเยอะเลย ที่รัก” แม่ใช้คำว่า “ที่รัก” ทุกครั้ง ซึ่งฉันเกลียด ไม่มีคำแนะนำใดๆ ไม่ชี้จุดบกพร่องใดๆ แม่แค่ยื่นผลงานของฉันคืนราวกับมันไม่มีค่าพอที่แม่จะเสียเวลาช่วยฉันปรับปรุง

ฉันได้รางวัลที่หนึ่ง ขอบคุนมาก และฉันก็เฉลิมฉลองด้วยการมาเล่นกับไอ้ ศาสตราจารย์ซัลมาแห่งวิชางานเขียนเชิงสร้างสรรค์บอกว่าฉันมีแวว

แม่แค่ส่งยิ้มดูถูกให้ฉันพร้อมคำว่า “ยินดีด้วย” อย่างเย็นชา จากนั้นก็เขียนลงโซเซียลมีเดียว่าแม่ภูมิใจในตัวฉันมากแค่ไหน และหวังว่าวันหนึ่งฉันจะตามรอยเธอ เน้นย้ำคำว่า “ตามรอย” ราวกับฉันคือที่สองเสมอ

นั่นละ

ดังนั้นถ้าพูดถึงแม่นะหรือ ไซ้ แม่เป็นนางนั้นที่ซับซ้อนและอัจฉริยะ อ่อนหวานเมื่ออยู่ต่อหน้าธารกำนัล ต้องบอกว่าเคยเป็นสิ ฉันน่าจะเขียนคำ